

LIBRIS

We know
books

TOMA OMUL-LUP

**Povestea adevărată
a unui ucigaș pocăit**

Traducere de Andrei Drăgulescu

PREȘTIA

Evadarea

**„Aceștia mă împresuraseră în ziua necazului,
dar Domnul a fost ajutorul meu.”**
/2 Regi 22, 19/

La începutul secolului al nouăsprezecelea, în înfricoșătoarele temnițe din Siberia, în orașul Tobolsk din preajma Munților Urali, unul dintre prizonieri se deosebea din mulțimea osândiților la ani grei de închisoare printr-o cruzime și o dorință de răzbunare fără asemănare: Toma Rizkov.

Deținutul acesta era un tânăr blond de statură uriașă, de vreo douăzeci și patru de ani, cu ochi albaștri adânci care aruncau flăcări de ură și de răutate și țintuiau în loc, plini de groază, pe oricine l-ar fi privit. Avea buze aspre, uscate, de un roșu aprins, iar statura sa athletică și herculeană, precum și brațele sale de oțel îi mărturiseau puterea uimitoare.

Era condamnat la închisoare pe viață pentru o crimă pe care cu niciun chip nu voise să admită că o făptuise. Într-adevăr, părerea cea mai răspândită în închisoare și în întreaga regiune era că fusese săvârșită o eroare judiciară, din pricina mărturiei mincinoase a dușmanilor săi. Oamenii credeau aceasta fiindcă, în fiecare zi, Toma arăta mânie și indignare față de sentința sa, strigând câteodată în toiul unei crize înspăimântătoare:

- Sunt nevinovat! Sunt nevinovat! N-am făcut nimic rău! Dați-mi drumul! Dați-mi drumul să plec de aici!

Și apoi, cu furie de fiară sălbatică, își lovea capul de pereții celei până când sângera. În asemenea clipe, ochii lui se asemănau cu cei ai unui animal hăituit și făcea spume la gură, precum un lup turbat gata să-și sfâșie prada în bucăți.

În starea aceea, Toma devenea atât de sălbatic, încât părea un tigru plin de cruzime, scăpat din cușca sa de fier. Dar și când se mai potolea, răspândeia ură față de toți cei dimprejur, o adunătură sufocantă și mizeră.

Pe măsură ce trecea timpul, Toma se închidea în sine tot mai mult, așa încât arăta ca un lup încolțit și bătut. Din această pricină, ceilalți deținuți îi dădură porecla de „Toma Omul-Lup.” Așa îi spuneau ca să îl necăjească.

Toate aceste hărțuieli și nenumăratele certuri îi înrăutățiră relațiile cu ceilalți deținuți și condamnați, dar și cu gardienii. Toma scrâșnea din dinți cu furie, își încleșta pumnii și gâfâia, prevestind astfel iminenta izbucnire a mâniei sale.

Viața lui Toma în pușcăriile din Tobolsk era un martiriu și un iad de neîndurat. Pe de o parte hărțuielile răutăcioase ale deținuților, iar pe de altă parte bătăile nemiloase ale gardienilor, ca să-l facă „să-i vină mintea la cap” și să-l „liniștească,” îl aduceau pe Toma la disperare și-l făceau să-și dorească fie să evadeze din acest infern de coșmar, fie să pună capăt vieții sale chinuite. Nu era ceva neobișnuit să-l auzi pe Toma vorbind cu sine însuși și spunând, privind sălbatic și cu buzele tremurând:

- O să mă răzbun! O să mă răzbun pe toți criminalii care mă țin închis aici, fiindcă sunt cu totul nevinovat! Nevinovat!!!

În chipul acesta s-au scurs trei ani întregi de suferințe de nedescris. Apoi, într-o înspăimântătoare noapte de toamnă, pe o ploaie torențială, cu tunete și fulgere, sirenele închisorii au urlat, chemând prizonierii să scoată apa care, în urma puhoiului inundase barăcile cele mizerabile și întunecate. În vremea aceea, Toma Rizkov a găsit cel mai bun prilej ca să evadeze! Gardienii o luară pe urmele lui în pădure, unde credeau că fugise, cu toate că acolo nu locuiau decât cele mai fioroase sălbăticiuni.

Zorii zilei următoare mijiră, luminate de un soare bolnăvicios, rece, îngăduind gărzilor să descopere cumplitele lucruri petrecute în noaptea aceea: Toma reușise în cele din urmă să scape după ce ucisese cu brutalitate doi gardieni, despicându-le țeasta în două! Cadavrele victimelor au fost găsite în inima pădurii prin care se furișase Toma.

Autoritățile militare din Tobolsk au trimis trupe însoțite de câini de vânătoare să-l caute pe ucigașul fugar. Toți oamenii dimprejur erau tulburați de groaznica crimă și și-au luat măsurile necesare pentru a se proteja. Autoritățile au dat tuturor de știre despre trăsăturile chipului și trupului acestuia, cu firava speranță de a găsi prizonierul evadat sau ascunzătoarea lui, dar totul a fost în zadar. Cu toate că recompensa oferită pentru prinderea acestui înfricoșător criminal a atins incredibila sumă de o mie de ruble de argint, nimeni n-a putut măcar să afle dacă era încă în viață sau dacă fusese sfâșiat de șacalii sălbatici din pădurea în care fugise.

Câțiva țărani care au citit inscripția „Căutat de poliție” s-au lins pe buze, visând la fabuloasa răsplată, și au spus:

- Pe Sfântul Serghie, ce păcat! Ai putea să juri că pământul s-a deschis și l-a înghițit pe Toma Omul-Lup!

Răzbunarea

„Certa-mă-va dreptul cu milă și mă va muștra,
iar untdelemnul păcătoșilor
să nu ungă capul meu.”
/Psalmi 140, 5/

Au mai trecut doi ani și, de-a lungul întregii regiuni Tobolsk, cei mai mulți oameni au uitat aproape cu totul de figura înfricoșătoare a uriașului prizonier fugar. Într-o dimineață, pe neașteptate, închisorile din Tobolsk au căzut pradă haosului din pricina unei crime înfiorătoare, la fel de sângeroasă precum cele două ucideri făptuite în inima pădurii în noaptea în care fugise din temniță Toma Rizkov.

Directorul închisorii, crudul și aprigul Cazimir Petrov, a fost găsit mort în patul său, înecat în propriul sânge. Capul îi fusese despicat în două,

într-un chip înspăimântător, iar alături se afla o notă scrisă grosolan, pe care se putea citi: „Vezi, bătrâne câine murdar? Ai primit ce meritai pentru tot ce mi-ai făcut!” Tuturor li s-a făcut părul măciucă după ce au citit această notă. Nu mai era loc de îndoială: ucigașul era același Toma, care fugise din închisoare, era încă viu și își continua cu și mai multă furie josnica sa lucrare de răzbunare!

Acest nou omor a produs atâta spaimă, încât toți localnicii se retrăgeau la casele lor foarte devreme, își încuiau bine ușile și țineau o armă lângă pat, pentru orice nevoie. Chiar și așa, din când în când auzeau despre o nouă crimă înfăptuită prin aceleași mijloace ca și cele de mai înainte, precum și de jafuri, împușcături și acte de vandalism.

Stafia morții se preumbla peste tot! Pretutindeni oamenii își țineau răsuflarea și ziceau:

- Toma Rizkov – Toma Omul-Lup – este temutul călău al tuturor acelor! Oare cine va fi în stare să-i țină piept și cine va izbuti să-l ucidă?

Autoritățile locale și regionale erau într-o veșnică agitație și, zi și noapte, nopți și zi, discutau despre cum să o scoată la capăt și să-i liniștească pe oamenii înfricoșați care cereau să li se ofere garanția siguranței. Chiar atunci însă, o iarnă grea, cu uriași nămeți de zăpadă, a creat o fortăreață naturală pentru ucigaș, stânenind cu totul echipele de căutare ce se lansau în adevărate expediții împotriva acestei fiare sălbatice, care căuta răzbunarea sângeroasă ori de câte ori simțea miros de făptură vie.

Unul după altul se scurgeau anii, iar Toma ajunsese o amenințare de coșmar, teroarea sufocantă și neliniștea de iad a întregii regiuni. Numele lui Toma devenise sinonim cu tot ce era crud, criminal, lipsit de inimă și diabolic. Chiar și în Sankt Petersburg, ofițerii superiori din armată purtau discuții serioase despre modalitățile de a-l extermina pe criminal, care era un fenomen al crimei unic în istoria ținutului Tobolsk. În realitate, teroarea pricinuită de reputația proastă a ucigașului era într-atât de mare chiar și în Sankt Petersburg, încât atunci când un husar s-a costumat, în glumă, în „Toma Omul-Lup” la un bal